

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **N.B.**

na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2026 r.,

w przedmiocie rozważenia dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKz 908/25,

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2025 r., sygn. akt X Ko 206/25 o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 547 § 1 k.p.k. oraz art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. **wniosek o wznowienie postępowania pozostawić bez rozpoznania wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy.**
2. **kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć wnioskodawcę.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 października 2025 r. obrońca N.B. – r.pr. P.J. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. *„postępowania sądowego prowadzonego na wniosek Skazanego w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 20.03.2025 r. sygn. akt II K 1192/23, w ramach którego Sąd*

Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Kamy postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2025 roku, sygn. akt. II AKz 908/25 utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt X Ko 206/25 z dnia 10 lipca 2025 roku w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Powyższa inicjatywa nie mogła przynieść oczekiwanego rezultatu.

Należy podzielić trafny pogląd, który od lat prezentowany jest w orzecznictwie, że nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub orzeczeniem o braku podstaw do wznowienia *ex officio* (zob. m.in. postanowienie SN z 20 maja 2010 r., V KO 47/10; postanowienie SN z 8 lutego 2011 r., III KO 99/10; postanowienie SN z 9 lipca 2013 r., II KO 17/13; postanowienie SN z 26 sierpnia 2015 r., IV KZ 50/15; postanowienie SN z 24 marca 2021 r., I KO 10/21; postanowienie SN z 7 marca 2023 r., III KO 96/22; zarządzenie SN z 9 marca 2023 r., II KO 16/23; zarządzenie SN z 1 lutego 2024 r., I KO 109/23; postanowienie SN z 19 marca 2025 r., II Zo 70/24; postanowienie SN z 10 lipca 2025 r., II KO 130/25). Wznowienie postępowania jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym do wzruszenia prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie sądowe (*vide* art. 540 § 1 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k.). Do powyższej kategorii należy postępowanie w przedmiocie procesu, a zatem dotyczące odpowiedzialności prawnej oskarżonego lub obwinionego, w tym dopuszczalności procedowania w tej materii, a także postępowanie uboczne, które nie jest związane z zasadniczym nurtem procesu, ale ma charakter autonomiczny (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2013 r., IV KO 75/13; postanowienie SN z dnia 13 sierpnia 2014 r., III KZ 44/14; postanowienie SN z dnia 22 stycznia 2015 r., III KO 95/14; postanowienie SN z dnia 14 listopada 2014 r., III KZ 87/14, OSNKW 2015, nr 4, poz. 32; postanowienie SN z dnia 28 sierpnia 2019 r., I KZ 2/19). Tymczasem charakteru takiego co do zasady nie ma postępowanie wznowieniowe. Jeśli bowiem sąd oddała wniosek o wznowienie postępowania, bądź stwierdza brak

podstaw do takiego postąpienia z urzędu, to w żadnym zakresie nie wkracza w sferę, w której orzeczenie kończące postępowanie korzysta już z powagi rzeczy osądzonej. Taka zaś sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie, a zatem postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKz 908/25 i poprzedzające je postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lipca 2025 r., sygn. akt X Ko 206/25 o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania nie mają charakteru orzeczeń kończących postępowanie.

Z tych też względów wniosek obrońcy N.B. o wznowienie ww. postępowania (wznowieniowego) uznać należało za niedopuszczalny z mocy ustawy. Skoro jednak wniosek przyjęto i nie wydano zarządzenia, o którym mowa w art. 530 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy kierując się treścią art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., stosowanych w postępowaniu wznowieniowym odpowiednio na podstawie art. 545 § 1 k.p.k., musiał pozostawić go bez rozpoznania. Rozstrzygnięcie to implikowało obciążenie wnioskodawcy kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego (art. 639 k.p.k.). W zaistniałej sytuacji bezprzedmiotowe stało się rozpoznawanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

[WB]

[a.ł.]